

Szegediek a budapesti áru- és mintavásáron.

Szeged, június 7. Az idei tavaszi vásár, amely a múlt héten a kormányzó jelenlétében ünnepélyes formák között nyílt meg, ha szebb és impozánsabb is az előzőeknél, inkább nevezhető budapesti vásárnak, mint országosnak. A vidék alig van a vásáron képviselve, ami igaz, főként a rossz gazdasági viszonyokban és a kiállításal járó nagy költségekben leli elsősorban magyarázatát, de szerintünk a vásár rendezői sem helyezték nagy súlyt a vidékre, — mint kiállítókra — és az erre irányuló propaganda sem mondható nagyon hatásosnak.

Szegedről mindössze hat cég vállalta a tavasz vásáron való szereplés költséges terhét, de ha ez a szám nem is áll arányban Szeged iparával, a kiállítók méltóképen reprezentálták azt, mert a legnagyobb elismerést aratták és nemcsak megállták helyüket a budapesti kiállítók mellett, de sok esetben túl is szárnyalták őket.

Csak természetes, hogy — ha kissé megkésve is — örömmel soroljuk fel a tavaszi vásár szegedi résztvevőit és pedig betűsorrendben, mert különben nagyon nehéz volna megállapítani, hogy melyiket illeti az elsőbbség.

Aki például az **Ariadne kötszövőgyár r.-t.** sátra előtt elhalad, alig hiszi el, hogy ezek a remekbe illő, prémekkel díszített, elegáns színekben és kivitelben pompázó kötött kosztümök, kabátok, bluzok, sapkák és sálak olyan gyárban készültek, amely még három év előtt egy kis Iskola-utcai üzlethelyiségben húzódott meg. A hozzáértés és ambíció, amely az Iskola-utcai Babós-féle műhelyből a mai Rigó-utcai hatalmas gyárat megteremtette, iskolapéldával szolgálhatna a magyar gyáripar fejlesztésének. A kiállított tárgyak nemcsak a közönség körében keltették érdeklődést, hanem a hozzáértő szakkörökben és kereskedők között is, akiknek megrendeléseit egész esztendőre ellátják munkával a gyárat.

Nemkülönben a legnagyobb elismerés hangján kell megemlékeznünk a **Delta faáruhárról**, amelyről a legtöbb szegedi talán nem is tudja, hogy szegedi cég. Ez a fiatal vállalat átértve a tömeggyártásban rejlő nagy előnyöket, faháztartási cikkek, de főként tálcák gyártását forszírozza és abban már is oly tökélyre vitte, hogy áruinak tartóssága és tetszetőssége szempontjából vetekszik a külföld régi gyáraival. A tavalyi vásáron az a kitértetés érte, hogy egy amerikai nagy áruház bevásárlója, aki a külföldi mintavásárokról jött a pestire, megrendelt a gyár minden gyártmányából egy-egy mintadarabot és az összehajtható redőnyös tálcákra pedig dollárjárnlatot kért olyan mennyiségre, hogy megrendelés esetén erősen ki kellene bővíteni a gyárat, amely már is oly jól van foglalkoztatva, hogy alig győzi a megrendeléseket leszállítani.

A **Gábor-féle keleti szőnyegszövőtelep**, amelynek szőnyegeiről már nem egy ízben emlékeztünk meg a legnagyobb elismerés hangján, valósággal versenyen felül áll a kiállításon. A kiállításra érkezett idegenek egymást figyelmeztetik a szegedi szőnyegsátorra, amelynél különben még Smyrnában sem igen lehet látni. Remek motívum, eredeti perzsa, hindu, arab és kínai mintái és török ima-

szőnyegek még a kormányzó figyelmét is magára vonták, akit nagyon kellemesen lepett meg, amint kérdésre Gábor Endre azt felelte, hogy azok Szegeden készültek. Mig a többi szőnyeg iránt alig mutatkozott érdeklődés, a Gáborék sátrát állandóan nagy sokaság vette körül és pedig hogy nem pusztán kíváncsiságból, arra a legjobb bizonyíték, hogy már az első három nap harminc szőnyeget eladtak és azóta annyi megrendelést kaptak, hogy üzemük fejlesztése nélkül el sem készülhetnek egy év alatt. Azt hisszük, nem mondunk nagyot, ha azt állítjuk, hogy a Gábor-féle szőnyegek rövidesen világhírűek lesznek és keresni fogják azokat a külföldi műértők is.

A **Magyar Kender- és Lenipar r.-t.** azt hisszük inkább a kiállítás sikerét kívánta előmozdítani, mint gyártmányait propagálni, mert az ujszegedi gyárat sokkal jobban ismerik Budapesten, mint Szegeden. Egy meglepetéssel azonban mégis szolgált a gyár és pedig izléses, kitűnő minőségű futószőnyegekkel, amelyeket nemrégóta gyárt, de amelyek már az ország minden táján ismertek. Nekünk szegedieknek jól esett tapasztalni, hogy az ország legtekintélyesebb közgazdasági tényezői mely megkülönböztetett tiszteletben és elismerésben részesítik ezt a szegedi gyárat, amelynek vízhatlan ponyvái, jutta-, len- és kenderzsákjai, tömlői, függönyvásznaik, lepedői, törülközői, bélésvásznaik, cipőbélései, zsámoly- és burettvásznaik a textilkereskedelemnek országsszerte, sőt a határokon túl is legkeresettebb cikkei. Hogy például a vasuti teherszállító fedőponyvái, a vasuti kocsik összekötő folyosóinak védővásznaik, tömlői mind az ujszegedi gyárban készülnek, ezt szakkörökben jobban tudják és méltányolják, mint Szegeden.

A **Párisi Nagyáruház Részvénytársaság játékarúgyára** inkább a szegedieket lepte meg, mint a budapesti, vagy a vidéki kereskedőket, mert ezek már tudták, amit Szegeden csak kevesen, hogy itt készülnek az ezeltől külföldről hozott számológépek, sakfigurák és táblák, huzhát és mozgójátékok, kuglikészletek, talicskák, gyermekhajtányok, hintalovak és faháztartási cikkek.

A **Viktória Kaptafa- és Faáruhárral** ugyan csak nem az anyagi sikert kereste a kiállításon. Az igazgató kijelentése szerint — boldogok lennének, ha annyit tudnának szállítani, amennyi a megrendelésük, mert az anyagbeszerzés rettenetes nehézségekbe ütközik és a kormány, sajnos, vajmi keveset tesz, hogy a helyzet megjavuljon. A vásáron a cég csak 3—4 hónapi határidőre fogadott el megrendeléseket, de még így is valósággal elárasztották. Hogy milyen hírneve van azonban az országban ennek az alig néhány éves szegedi gyárnak, arra nézve a legbeszédesebb bizonyíték az alábbi levél, amelyet a gyár egy rendelőjétől kapott június elején:

Tekintes

Viktória Kaptafa- és Faipari Rt.

Szeged.

A jászapáti piacon ma már úgy be van vezetve a Viktória kaptafagyár terméke, hogy az iparosság azon része, amely nem jár hozzám, igyekszik a konkurens borkereskedőket rábírní, hogy a Viktória kaptafát vezessék be. Mondanom

sem kell ezek után, hogy mi a kívánságom. Arra kérem a tek. Vezetőséget, hogy árujukat a helyi piacon más kereskedőnek ne adják, mert én annyit adok itt el, hogy másik kettő sem adna többet.

Schwartz Emil, Jászapáti.

Korzó Mozi, Szeged

Telefon 11-85.

Június 10., 11., 12-én, kedden, szerdán és csütörtökön

A mai lányok

Nagyvárosi erkölcsrajz 6 felvonásban.

A főszerepben:

Bebe Daniels, Wallace Reid

Ezt megelőzi:

Gyereket akarok

A legpazarabb amerikai burleszk 4 felv.

„Ö”-vel a főszerepben.

Azonkívül:

A legújabb divatrevue

Előadások kezdete: 5, 7 és 9 órakor.

HAL Szombaton és vasárnap nagy mennyiségű élő tiszai fehér hal méltányos áron kerül eladásra a Rudolf-téri halcsarnokban. 236

POLOSKA tökéletes kiírtására

legbiztosabb a FRANKL féle 872

POLOSKA-HALÁL.

A petéket is kipusztítja. Butorokon nyomot nem hagy. Egy üveg ára 3000 K. — Egy nagy üveg ára 15.000 K. Kapható egyedül: **FRANKL ANTAL** gyógyszerárában Felsőváros, Szeged, Szt. György-tér.

HIMZÉST, minden más kézimunkát és előrajzolást a legmodernebb minták alapján, elismert legszebb kivitelben és legjutányosabb áron készítenek. **MÜLLER BRZSI** kézimunka-üzlete Szeged, Takaréktár-u. 1.

Legegészségesebb üdítő forrásvíz a világhírű **KRISTÁLYVIZ**

Kapható:

Hirschl Testvéreké, Szeged, Dugonics-tér.

Telefon 4-18.

251

Borkoz nélkülözhetetlen.

Minták, érték nélkül.

Mióta a szegedi színház boldog emléktű drámapályázatát kihirdették és csekélységemet is a bírálók közé választották, nagyon megfordult nehéz életem sora. Ötvenkét darabot megnézni is elég fárasztó dolog, megolvasni is, hát még elolvasni. De ez még csak hagyján. Hanem, már az első napokban észrevettem, hogy körülöttem titkos és csöndes, ám annál kitaróbb és buzgóbb összeesküvés szálai szövődnek. Megyek az utcán, azaz hogy alig lépek ki a kapun, ismeretlen ifjak és vének szokatlanul nyájasan előre köszönnek, némelyik be is mutatkozik, a drága egészségem után érdeklődik, finom cigarettával kínál meg, tüzet is ad hozzá. A kávéházban a szomszéd asztal mellől figyelő és aggódó tekintetek merednek felém, mint a régi jó ellenforradalmi időkben, de most csupa nyájas és vonzalom melangeit keresztűzben üldögélek. Egy ur fölkel, hozzám hajol és végtelenül behizelgő hangon, izzóan, forrón, lángolóan, rábeszélőn és meggyőzőn a fülembé suttogja édes és boldog tiúkat:

— *Turáni turulok*, allegorikus, hét felvonás. Jelige: Babért a magyarnak!

Azzal nyomtalanul eltűnik, köd előtte, köd utána, illeőleg szivarfüst és pacsuliillat. Kezdem nem érteni a dolgot, de akkor már felém tartott egy másik nyájas ismeretlen és ő is hasonlóképpen cselekedett, mint rejtelmes elődje:

— *Hollók a hullákon*, irredenta, nyolc föl-

vonás. Jelige: Ényém a pályabér!

Ez is eltűnt azonnal, mint a kámfor és én már kezdtem érteni a dolgot. Hazatértem tiszamenti kis lakomba s az ötvenkét pályamű között csakhamar megtaláltam a turáni turulokat, valamint a hollókat a hullákon. Most már lassan kezdtem beletörődni, hogy vagy félszáz előttem ismeretlen, sőt titkos polgártárs állandóan figyel, követ, ellenőriz, kilesi álmaima, nem árurom-e el, hogy nekem *Az östündér bal szerencséje* tetszik a legjobban, vagy *A művész lélek menyasszonya*, esetleg *A cserebogár románca*? Időnkint névtelen leveleket is kaptam, amelyekben hol gyöngéd vallomások, hol szigorú fölhívások, szinte parancsok voltak, jelíggel, fekete kéz vagy szerző anyósa aláírással.

Mikor pedig a nevezetes pályázat eredményét kihirdették, akkor egy még zordabb időszak kezdődött életemben. Az utcán panaszos és szemrehányó tekintetekkel találkoztam, többen beszüntették a köszönésüket, egy ur a másik oldalra ment át, ha meglátott, voltak, akik az esti órákban igazoltattak. Akadálytalan lovagias férfiú is, aki a segédeit küldötte el hozzám (nem a borbélyom volt, mert az okosabb ember és csak egy segéddel dolgozik), mivel állítólag azt mondtam volna a darabjáról, hogy *szinpadokkal szemben kézirat*. Szóval megnehezült az idők viharos járása fölöttem, kiderült, hogy a betlehemi gyerekgyilkosság óta kevés olyan kegyetlenség történt, mint az én ítéletem, amely kiskorúak és aggyastyánok egész

seregét ültötte el a milliós jutalomtól, pedig hiszen mindegyik azért írta meg a maga darabját, hogy első díjat nyerjen. Megint csak ülök a kávéházban és megint csak odajön hozzám egy titokzatos idegen, bemutatkozik, mellem telepszik, a feketémet kavargatni kezdi, a szivaromra rágyújt, bodor füstkarikákat ereget, miközben bánatosan néz rám fénytelen, reménytelen, végtelenül türes szemével:

— Emlékezik ön *Lovagváry Tihamér őrgörf utolsó óhajára*?

Szavai úgy kongottak, mint az eltávozók léptei egy ódon cinteremben. Kisértetiesen.

— Becsánát kérek, de nem emlékszem. A boldogult őrgörföt nem is volt szerencsém ismerni, mert én csak a nép egyszerű, de munkás fiaival szoktam érintkezni.

— De önnek emlékezni kell! Ez volt a huszonnyolcadik számú pályamű, a jelíggel: *Csak hódolat illet meg, nem bírálat!*

— Hah, vagy úgy? — kiáltottam föl ezek után igen stilszerűen, most már tudom. Ez volt az a dráma, amelynek elején százéves fülesbagoly huhog a temető árkában, a vörös hóhér háza mellett és egy fejtegető kísértet ezeréves átkot mond arra a köszívű kritikusra, aki nem neki adja a pályabért.

— Ugy van, uram, a szerző én vagyok!

Hosszas és kimerítő békeltárgyalások után végre is abban állapodtunk meg, hogy darabját a barcelonai nemzeti színházban elő fogom adni a spanyol király jelenlétében és a medve